

Barbora Štrosová: Pražské blues

Jakkoliv je z bakalářské práce Barbory Štrosové o pražském blues cítit muzikantská erudice i nezanedbatelné množství vykonané práce, výsledek bohužel odpovídá metodologické nepoučenosti autorky s kvalitativním výzkumem. Již výzkumné cíle budí trochu pochyby: Zatímco první dva (zjistit, kde a kdo hraje v Praze blues) naplňují spíše přípravné seminární zadání, tak popsat podobu pražského blues a zjistit existenci či neexistenci „bluesové scény“ jsou úkoly náročné, zvláště nemá-li autorka jasné teoretické ukotvení pro sběr a analýzu sebraných dat. Zdá se mi zkrátka, že autorka měla zvolit výzkumnou otázku, které by více odpovídala společenskovědnímu zadání a zvláště technikám, které chce při sběru dat využívat.

Práce začíná metodologickou částí, která sice odpovídá svoji strukturou požadavkům ke Svip, bohužel ale nijak neodráží metodologickou připravenost k vlastnímu výzkumu. Představení teoretických konceptů Merriama a Shelemay je z hlediska čtenáře nedostatečné, hlavně však není nijak patrné, proč jsou použity právě tyto koncepty a jak je jich využíváno vzhledem k sesbíraným datům. Pod deklarovanou technikou sběru dat – zúčastněným pozorováním – bych si představil více, než z autorčiných poznámek vyplývá (několik návštěv koncertů). Nejen, že by měl být výzkum dlouhodobější, ale asi by měl být veden (s ohledem na výsledky) z jednoho místa (buď klubu nebo jedné kapely). Nejsm hudebník, ale domnívám se, že skutečně zúčastněný pozorovatel by si měl zároveň s někým i zahrát (a to nejen s ohledem na ty Merriamovy koncepty). O analytické části autorka tvrdí, že data vyhodnocovala na „základě etnografického pojetí, které obsahovalo prvky fenomenologického výzkumu“ (str.12). Absence výkladu, jak by měla podobná analýza vypadat, bohužel pramení z toho, že autorka skutečně tyto nástroje neovládá. To se bohužel naplno projeví v empirické části. O fenomenologické analýze nemůže být vůbec řeč, přepis terénních poznámek nemá být vlastním obsahem práce.

Pokud mohu soudit, tak kapitola o vzniku a vývoji blues patří k nezdařilejší části práce. Je v ní snad až trochu příliš citováno, a to na úkor vystavění nějakého jasnější vodítka pro laického čtenáře, co to vlastně blues je (jak se např. liší od jazzu). Jakkoli se pak tento

nedostatek promítá do zhodnocení empirické části, laický čtenář určitou představu o obtížně uchopitelném fenoménu (jakým asi blues je) má - zejména z rozhovorů, které autorka velmi příhodně uvádí (velmi zdařile str. 18). Jako nadbytečný se mi ale jeví výčet bluesových muzikantů (str. 24).

Kvalita vlastní výzkumné části pak koresponduje s metodologickými nedostatky. Výčet klubů, kde se hraje blues, a jejich rozdělení do pěti kategorií asi má určitou analytickou hodnotu vzhledem k otázce po existenci/neexistenci bluesové scény. Jejich etnografický popis je však naprosto nahodilý, postrádá jakoukoliv systematiku. Autorka si vůbec neujasnila, čeho by si vlastně měla všimnout a co by mělo nějakou hodnotu pro zodpovězení výzkumné otázky. Podobně je tomu i při představení muzikantů hrajících blues. Zde autorka jen uvádí přepisy svých terénních poznámek. Ty sice obsahují řadu zajímavých postřehů a zvláště v hudební oblasti je patrné, že autorka ví, o čem píše, zároveň ji ale usvědčují ze dvou významných provinění. Autorka především neví, že terénní poznámky jsou základem pro analýzu a ne výstupem práce. Zároveň však pozorování musí být vedeno systematictěji a návštěva několika a jen částí koncertů patrně nestačí.

Navzdory tomu krátké shrnující kapitoly *3.3 Podoba pražského blues* a *3.4 Pražské blues jako bluesová scéna* přinášejí docela zajímavé výsledky. Opírají se však spíše o rozhovory a sekundární literaturu než o vlastní pozorování. Ostatně tři provedené rozhovory v příloze jsou zajímavým čtením. Jejich hlubší analýza však měla být součástí práce. Autorčin opačný přístup, kdy k přílohám jen obecně odkáže, není standardní.

Konečná podoba práce mě mrzí, neboť se domnívám, že hudební vzdělání autorky mohlo být pro podobné téma výrazně přínosné. Práci sice doporučuji k obhajobě, ale vzhledem k nastíněným nedostatkům navrhuji hodnocení na spodní hranici **dobře** s přihlédnutím k průběhu obhajoby.

V Praze dne 14.října 2010

Mgr. Ondřej Skripnik Ph.D.